

השטח הציבורי הכך שטח לבנייה ובתו של שמואל רכטמן קנתה ומכרה בו דירה

הוא שעוד לפני היבחרי לראשות העירייה תיכנן האדריכל שפירא, מתכנן תוכנית המיתאר של רחובות, שינוי ייעוד קרקע מחקלאי לבנייה בדרום העיר ובצפונה.

מאו היבחרי לראשות העירייה, לפני שמונה שנים, לא היה לי כל מגע ולא ראיתי את מלכה הרצברג, ולכן כל המישר פט שמלכה הרצברג שימשה חוליה מקר שרת אידיאלית בין רכטמן, ידלון וערבי ליד, אין לה כל שחר.

נושא שכירת המחסנים לא היה בכלל ביוזמתו, ועל כך יש פרוטוקול. מפיו של היועץ המיטשפטי-לעירייה נמסר לי, כי אין כל שחר לסענה שנציג העירייה דוחה את הדיונים בכל פעם, ההי-סך הוא הנכון — עורר-הדין של העירייה תובע זירון הדברים, וראשה-העירייה אף לא הוזמן להעיד ובית-המישפט סירב להז-מין את ראש העירייה.

בדקתי בכל מיסמכי העירייה ובדו"ח מבקרה-המדינה, ולא מצאתי כל מיסמך כי על-מנת לשמור על האופי הציבורי של השיכון תוקם חברה שלעירייה תהיה בה דיעה מכרעת.

מעולם לא הגשתי שום הוצאות לעירייה מנסיעותי בחוץ-לארץ, ולכן לא יכול הגיבור לאשר אותן תמיד וזוכה על כך לתמורה מתאימה מרכטמן. כפי ש-צוטט בכתבה, אני מצוין ומדגיש שמעולם לא הגשתי שום הוצאות לעירייה. הנסיעה היחידה שנשעתי עליה-שבון העירייה הייתה לרוצ'סטר ניו-יורק, עיר-תאומה של החו-בית. ההוצאות וההקצבה היו על דעת מישרד-הנפים, ובאישור מועצת העירייה.

יש עדויות של חברים וכן של היועץ-המישפטי של העירייה ומזכיר ה-עיר, שרשם פרוטוקול, כי מעולם לא ביקשתי בישיבת ההנהלה כי חברים ישמי-שו בורים בסיכסוך בין בתי לבין החברה שמונה את קריית-ההגנה.

היה זה היועץ-המישפטי של העירייה אשר הציע לי להביא רק לידעת חברי ההנהלה את העובדה שבתי קנתה דירה בקריית-ההגנה, ושקיים סיכסוך עם ה-חברה.

עורך-הדין בר הודיע לחברי ההנהלה שהיתה זו הצעתו, לא התקיים כל דיון וכל ויכוח, ולכן תמוהה הפיסקה „רכטמן חשב כי אם חברי ההנהלה יהיו בורים יוריד הדבר את המחירים.“

אני דוחה בכל תוקף שעיריית רחובות הירבתה להשקיע בגינון בשכונה ובפיתוחה הציבורי, כפי שנכתב בכתבה. בכל השכונה כולה, עיריית רחובות לא השקיעה את פרוטה. רק באחרונה השקיעה העירייה כ-2000 ל"י בציווד מיגרש-מישי-קיים, כפי שהיא עושה בכל השכונות ובכל חלקי העיר, מיגרש-המישחקים הקטן הקיים בשכונה מרוחק מידית בתי.

והוגי מלאכה וסוחרים, קיבל תרומות רבות שאותן העביר לוועד הארצי למען השו-טר שליד מרכז השילטון המקומי.

המיטשרה עצמה דחפה ראשי-ערים לע-סוק בפעילות שגונתה בחריפות על-ידי מבקרה-המדינה!

כטמן החליט להגביע על הדברים שהועלו נגדו בכתבות הקודמות ב-סידרה זו, דבריו מובאים כאן, והם מסיימים את הקצרת העולם הזה בנושא „תיקי רכטמן“:

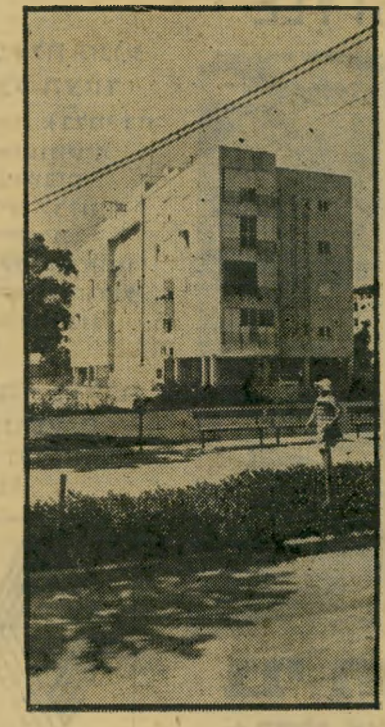
מעולם לא הייתי בהמבורג, ולכן לא יכול להיות שנשעתי עם ערבלין לעיר

ראש-העיר מתרשים למיטשרה

בשום מקום בעולם, ואפילו לא במקום-מזריו בבליגיה.

ערבלין לא ביקש מהעירייה להפוך שטח שרכש על-ידי קפול לבנייה. הנכון

בית ואן רי שהפך לשטח בניה. בבית זה קנתה בתו של ראש-העירייה דירה, ומכרה אותה כעבור שמונה חודשים ברווח נאה.

נוטמן להסיר את התנגדותו, תמורת הב-טחה שחברת גות תתרום 100 אלף לירות למכור, לאחר-מכן היו לחברה הוצאות של שלושה מיליונים מעל תיכנון, כדי לע-מוד בדרישות הוועדה המחוזית שהכפילה את מיספר מקומות החנייה הדרושים. ה-חברה טענה כי רכשה את הבית על סמך התחייבות העירייה שתקבל תוכנית-בנייה מוסכמת, ומתה הפרה העירייה את הת-חייבותה ושטחם כך אין היא רוצה עוד לתת את התרומה למכור.

שנים אחדות לאחר-מכן נתנה אותה חברה בית רביקומות במקום אחר, והפנט-האוו שלו נמכר לאחותו של רכטמן, אור-חית אמריקאית בשם לילי נייט. בעיר פשטו שמועות כי קיים קשר בין רכישת הפנטהאוו לבין מאבקיו של ראש-העירייה לקידום בית המשבר המרכזי. לשמועות אלה אין, לפי דעתי, כל יסוד.

התרומה לחכבי שהובטחה בקשר לבית המשבר היתה חלק מעיסוקו בתרומות של ראש-העירייה. העיסוק זכה גם כביר קורת מוחצת מצד מבקרה-המדינה, בדיון וחשבון האחרון שלו, שבו נכתב: „לדעת הביקורת אין זה ראוי שיושבראש של ועדה מקומית, אשר בשיקול-דעתה עשויים להיות חלוקים עניינים בעלי ערך כספי רב של קבלנים, יירתם לפעולות התרמה בענף הבנייה, בנושא זה רצוי לראש-העירייה יפעל רק על-פי כללים של מינהל ציבורי תקין, מבלי להתחשב במיטשפטי-תיהם של גורמים ציבוריים.“

פרשת התרומות מהווה חלק מחקירת המיטשרה כעת. אחד הגורמים שלחצו על ראש-העירייה להשיג עבורו תרומות היה המיטשרה עצמה. רכטמן עצמו הודיע ל-מבקרה-המדינה כי „פעילות בנושא הת-רומות היתה זהה להנחות חוזה המטשר הארצי של המיטשרה, שבו התבקשו ראשי הערים לעשות למען גיוס תרומות למיר-עדוני הוטטר בעריהם.“

פני שבוע ביקרתי במשרדי רשמי-המקרקעין ברחובות, ביקשתי העתק נסח לחלקה מסוימת בעיר, שהיה דרוש לילבירור ענייני ראש-העירייה, שמואל רכטמן, משהגעתי, כעבור זמן-מה, לבית, כבר טילפן אלי שמואל רכטמן, לשאול מה מצאתי בנסח שביקשתי ואם הוא יכול לעזור לי. הוא סיפר כי גם המיטשרה מתעניינת בפרשה, וכי המציא לה את כל העובדות וישמח למוסרן גם לי.

השמועות על מה שקרה סביב המיגרש ברחוב העבודה, שאותן בדקתי, היו מת-שידות. לפיהן, שונה ייעוד המיגרש, מצ-יבורי למיורד-לבניה, מייד לאחר-מכן רכ-שה בתו של רכטמן, מידי הקבלן, דירה בבית שהוקם על המיגרש ומכרה אותה כעבור כמה חודשים. ברווח שהפיקה מה-מכירה היא מימנה את ביתה בשיכון-ההגנה (ראה כתבה בגיליון 2076).

העובדות, כפי שהן נראות כיום, הן אלו: המיגרש ברחוב העבודה 11 היה שייך ליוסף אפל, שהיה במשך שנים רבות, מנהל מחלקת-הגנים בעירייה, ויצא לפני סיה. המיגרש סווג כשטח ציבורי שהע-י-רייה עצמה להפקיע. שיטחו היה 750 מטר לבנייה, ולדיברי רכטמן דרש אפל כי העירייה תשלם תמורתו לפי מחיר השוק. חברי ועדת-בניין-ערים החליטו כי לע-י-רייה יש במקום די שטח מוספעי. הכולל 5.5 דונמים של גן עירוני, הגובל במיגר-רש של אפל, ביום 18 באפריל, 72.

אשרה ועדת-בניין-ערים את הפיכת ה-שטח מציבורי למיורד-לבנייה. זמן קצר לאחר-מכן הודעה אפל, במכתב לראש-העירייה, על השינוי שיאפשר לו למכור את המיגרש ולממן טיפול רפואי יקר עבור אשתו.

באותה עת ניהל יוסף אפל משאומתן עם גורמים קבלניים שרצו לקנות את המיגרש, אם במקרה שהעירייה תשנה את יעדו. ביוני 1972 נרשמה בספרי-המקרקעין הודעה, כי אפל מכר את ה-מיגרש לכמה גופים: שש שמיניות לחב-רות של הקבלן יהושע פטו, והשאר לחברה בשם צבר בנייה ברחובות. המחיר של המיגרש היה 220 אלף לירות, כאשר לב-נייה אישרו 16 דירות. חברת צבר היתה שייכת בשעתו לשמואל רכטמן ולעיתונאי יעקב תדמור. באוקטובר 1967 מכר רכט-מן את חלקו בחברה, ותחתיו נכנס אליה כשותף עקיב קראו, לפני כשנה נכנס שותף נוסף, אהרון פנטו. צבר מכרה את הדירות של הבניין.

ב-21 בספטמבר 1972 קנתה בתו של רכטמן דירה בבניין, ומכרה אותה כעבור שמונה חודשים. ראש-העירייה לא מסר בכמה קנתה בתו ומכרה, אולם אישר כי הרוויחה יפה. עתה חוקרת המיטשרה אם אכן הדברים נראים כה תמימים, או ששי-נוי הייעוד נעשה בתיאום עם רכישת המגרש על-ידי פטו וצבר ומכירת הדירה לבתו של ראש-העירייה.